

Милковъ баща са врѣче и са врѣче вече истинна да заведе Милка въ училището; нъ той са чудеше сега какъ ще направи това, когато е сыромахъ и нѣма съ що да пооблѣче дѣтето си, или да му купи нѣщо книжки, или друго що ще му треба.

На зараньта Милку стана отъ сички най рано, уми са, вчеса са, позбра са и рѣче на баща си:

—Хади, тате, снощи какво приказвахми, момчетата отколѣ отидоха—азъ съмъ готовъ.

—Хади, каза Милковий баща, и поведи Милка за рѣка.

Сырота майка испроводи дѣтето си съ драгостъ; сыза са порони по лицето ѝ.

Случило са, щото въ тойзи день миналъ презъ селото единъ родолюбивъ Българинъ, пжтникъ, и отбылъ са да посѣти училището. Той носялъ съ себѣ си нѣкой други книжки, за да раздаде тукъ тамъ на сыромашки ученици, та да са радвагъ. Добрийтъ тойзи човѣкъ видѣлъ Милка, като го довели, викналъ го при себѣ си и го попыталъ за имянцето му. Милку му казалъ имято си.

—Хубаво имянце имашъ, рѣкалъ му чюзденецтъ; по сетнѣ го запыталъ още: Ами ще ли са учишь, мило мое дѣтенце, ще ли слушашъ сякога учителтъ си?

Доброто дѣте са нажалило отъ тья дуии и съсъ сызи продумало:

—Азъ искамъ, азъ щж са учж, щж слушамъ, нъ баща ми ма не пуска.

—Не, той ще та пуска; азъ щж му зарѣчамъ.

Бѣдний баща подошелъ до чюзденецтъ, поклонилъ му са и рѣкалъ:

—Добрий ми господарю! Единъ само Богъ зна-